

عنوان مقاله:

ارزیابی معیارهای توسعه میان افزا و ارئه راهکارهایی برای بهبود فضاهای ناکارآمد شهری منطقه 3 اصفهان

محل انتشار:

دومین کنفرانس محیط زیست، عمران، معماری و شهرسازی (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

مرضیه صادقی اسکندری - آموزش عالی غیرانتفاعی سپهر دانش معاصر اصفهان

شبهم شعریاف - دانشگاه آزاد اسلامی واحد نجف آباد

ندا نوروزی - دانشگاه آزاد اصفهان واحد خوراسگان

فرشته صادقی اسکندری - دانشگاه آزاد اسلامی واحد نجف آباد

خلاصه مقاله:

معماری میان افزا در بافت تاریخی، رویکردی بین رشتی است و باید در چارچوبی که حاصل تعامل میان معماری، ش-هرس-ازی و مرمت است، مورد بررسی قرار گیرد. بخش های زیادی از مراکز شهرهای ایران شامل نواحی فرسوده و ناکارآمد است که استفاده بهینه از آن می تواند منجر به تجدید حیات مراکز ش-هرها شود. توسعه میان افزا راهکاری عملی برای توسعه اراضی خالی و متروکه در مناطق ش-هری است. اخیرا چگونگی شناسایی این مناطق برای توسعه میان افزا از جمله دغدغه های برنامه ریزان بوده است. هدف این پژوهش تبیین معماری میان افزا در بافت تاریخی در چارچوبی تعاملی میان حوزه های ش-هرس-ازی، معماری و مرمت، و نیز تعیین معیارها و شاخص های مناسب برای شناسایی این مناطق در نواحی مرکزی شهرهاست. روش تحقیق این پژوهش کاربردی، توصیفی - تحلیلی است که با مطالعات کتابخانه ای میدانی صورت پذیرفته. در این تحقیق، با مطالعه نظریات مرتبط با معماری میان افزا در بافت ش-هری-تاریخی، الگویی که روابط بین رشتی را تبیین کند، ارائه شده و مبنای پژوهش قرار گرفته است. مقاله حاضر در پی دستیابی به اصول راهنما و رهنمودهای اجرایی، جهت استفاده طراحان برای طراحی س-اختارهای جدید در زمینه های تاریخی است. پیش-نهادهای ثابت نیستند، اما جامع اند، و می توانند در موقعیت های متنوع استفاده شده و با ویژگیهای خاص شرایط گوناگون و ارزش های نهفته در هر زمینه تاریخی منطبق گردند. شناسایی پهنه های مس-تعد توسعه منطقه 3 شهر اصفهان میتواند فرصت مناسبی برای توسعه زمین های رها شده ایجاد و از این راه به توسعه نواحی فرسوده و ناکارآمد مرکزی و جلوگیری از گسترش پراکنده شهر اصفهان کمک نماید.

کلمات کلیدی:

توسعه میان افزا، بافت های تاریخی، نواحی فرسوده، فضاهای ناکارآمد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1113141>

